

גמ"ר 4741/01/15 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד רות גושן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 פברואר 2016

גמ"ר 4741-01-15 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' גושן

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה
פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
ע"י עו"ד נועה ברעם רסקין

נגד

נאשם

רות גושן

ע"י עו"ד יובל כהן

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו יוחסו לה עבירות של גרימת מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 וסעיף 64 לפקודת התעבורה יחד עם סעיף 40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א 1960 ; נהיגה כשברמזור אור אדום בצומת כעבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 ; ואי מתן זכות קדימה להולכת רגל במעבר חציה התוך סיכון הולכת הרגל וזאת כעבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

למען הסדר הטוב וההבנה יצוין כי עסקין בתאונת דרכים קטלנית שהתרחשה במחוז ירושלים ואשר בה היתה הנאשמת מעורבת כנהגת .

הדין הועבר - בהתאם להחלטת בית המשפט העליון - ממחוז ירושלים למחוז ת"א.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום שהוגש לבית המשפט נטען כי הנאשמת נהגה במכונית בסמוך לשעה 07:30 בבוקר בשדרות גולדה מאיר בירושלים וזאת עשתה כשהיא נעה שם מכיוון גבעת זאב לכיוון מרכז העיר. בהמשך לכך נטען שהנאשמת הגיעה בנהיגה זו סמוך לצומת שדרות גולדה מאיר ורח' קרית המדע וכי בכיוון נסיעתה היו שני מסלולים (צ.ל. שני נתיבים, ע.נ.) לנסיעה ישר ומסלול (צ.ל. נתיב, ע.נ.) אחד לפניה שמאלה.

עוד נטען בהמשך לכך בכתב האישום כי הגב' עינת זמיר (ז"ל) ילידת 1979 (להלן: "המנוחה") עמדה במעבר חציה בשד' גולדה מאיר מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת והחלה לחצות רגלית במעבר החציה עם הופעת אור ירוק ברמזור להולכי רגל.

נטען כי הנאשמת החלה לחצות את הצומת עם מכוניתה ופגעה עם חלקה הימני קדמי של מכוניתה בהולכת הרגל וכי זו האחרונה הוטחה עקב כך אל שמשות רכבה של הנאשמת ומשם אל המדרכה מימין.

בהמשך לכך נטען בפרק העובדות אשר בכתב האישום כי כתוצאה מהתאונה נגרמה להולכת הרגל פגיעת ראש קשה ושברים באגן ובעצמות השוק והיא הובהלה לבית החולים ושם נפטרה מפציעה יומיים לאחר התאונה.

נטען בכתב האישום כי במעשיה המתוארים גרמה הנאשמת ברשלנותה, תוך שימוש ברכב, למותה של הולכת הרגל, נטען כי הנאשמת נהגה ברכב ולא צייתה לאור אדום ברמזור בכיוון נסיעתה, לא עצרה בקו העצירה ונכנסה לצומת בניגוד לאור האדום. נטען כי הנאשמת נהגה ברכב ובהתקרבה עם רכבה למעבר חציה לא איפשרה להולכת הרגל שחצתה במעבר להשלים את החציה בבטחה ותוך קירבה מסוכנת להולכת הרגל בכך שנסעה עם מכוניתה נסיעה רצופה ופגעה בהולכת הרגל.

הנאשמת - באמצעות בא כוחה - כפרה באחריותה לקרות התאונה ובחרה לפרט כי היא מודה בנהיגה במקום ובזמן וכן מודה בכיוון נסיעתה וגם מודה בהגעה עם מכוניתה לצומת המדובר כמתואר בסעיף 2 לעובדות כתב האישום.

הנאשמת כפרה בכך שהולכת הרגל חצתה וכן כפרה בכך שהיא (הנאשמת) נסעה בנסיעה רצופה מבלי להאט ומבלי להבחין ברמזור וברכב אחר שעצר עפ"י הנטען בקו הצומת. הנאשמת הודתה כי אור השמש מולה היווה גורם של סינוור.

הנאשמת הודתה כי היא החלה לחצות את הצומת עם מכוניתה וכי אכן פגעה בהולכת הרגל עם חלקו הימני של רכבה וכי המנוחה אכן הוטחה אל שמשת הרכב ומשם אל המדרכה מימין.

הנאשמת כפרה תחילה בקשר הסיבתי הרפואי אך בשלב מאוחר יותר ולאחר עיון במסמכים הרפואיים חזרה בה הנאשמת והודתה בקשר הסיבתי רפואי.

הנאשמת כפרה בהיבטי הרשלנות שיוחסו לה בסעיף 7 לעובדות כתב האישום וביקשה לפרט ולהוסיף כי לשיטתה ברגע שהמנוחה החלה בחציית הכביש התאונה היתה כבר בלתי נמנעת וכי המנוחה חצתה באור אדום להולכי רגל וכי לחילופין כי אם יוכח שחצתה עם מכוניתה באור אדום הרי שהיה זה בגלל תנאי סינוור חזקים ופתאומיים בסמוך למקום התאונה וכי לא ניתן היה להבחין באור ברמזור המתחלף מירוק לאדום או שקיים ספק סביר אם ניתן היה להבחין בכך.

לאור מהות הכפירה נקבע והתקיים בתיק זה הליך הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

בוחן התנועה המשטרתי מר יהודה כהן (ע.ת.1).

עד ראיה האזרח מר יצחק אורן (ע.ת.2).

עד ראיה האזרח מר שמעון מולא (ע.ת.3).

מטעם התביעה הוגשו ובהסכמה הראיות הבאות:

דו"ח פעולה שערכה השוטרת בת אל נאדה (סומן ת/1).

תעודת עובד ציבור שערך מר ויקטור באראביק (מהמחלקה להסדרי תנועה בעיריית ירושלים) ובמצורף לכך לוחות

זמנים להפעלה בצומת המדוברת, תכנית זמנים לצומת, תרשים הצומת עם תכנית הרמזורים, רשימת תמונות הצומת, ומטריצות בין ירוקים לצומת (סומנו ת/2 עד ת/7).

הודעת פטירת המנוחה עינת זמיר ז"ל (ת/8).

הודעת נאשמת מיום 22/9/14 (ת/9).

טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה (ת/10).

הודעת נאשמת מיום 28/9/14 (ת/11).

טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה (ת/12).

דו"ח בוחן תנועה (ת/13).

תרשים מיום 1/10/14 (ת/14).

דיסק תמונות ת"ד (ת/15).

לוח תצלומים (ת/16).

דו"ח ניסוי שדה ראיה (ת/17).

דיסק תיעוד ניסוי שדה ראיה (ת/18).

צו לקבלת נתוני תקשורת ופלט שיחות של הנאשמת (ת/19).

סקיצת תרשים ת"ד (ת/20).

מזכר שערך השוטר אייל יוספי (ת/21).

עותק מוגדל של ת/5 (ת/22).

עותק מוגדל של ת/4 (ת/23).

סקיצת שערך ע.ת. 2 (ת/24).

דו"ח מד"א לגבי הולכת הרגל המנוחה (ת/25).

מסמך קבלת הולכת הרגל לבי"ח הדסה עין כרם (ת/26).

מסמך מיחידת הטראומה בבי"ח הדסה (ת/27).

דו"ח קביעת מוות (ת/28).

סיכום טיפול נמרץ (ת/29).

מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

הנאשמת, הגב' רות גושן (ע.ה.1).

מומחה ההגנה מר משה בן עזרי (ע.ה.2).

אחיה של הנאשמת, מר מאיר חדד (ע.ה.3).

מטעם ההגנה הוגשו ובהסכמה הראיות הבאות :

מזכר של בוחן התנועה מיום 21/9/14 (סומן נ/1).

הודעתו של ע.ת.2 מר יצחק אורן (נ/2).

עדכון הפרקליטות בעקבות ריענון שנערך לע.ת.2 ולע.ת.3 (נ/3).

חוות דעתו של מומחה ההגנה מר משה בן עזרי (נ/4).

(יצוין למען הסדר הטוב כי בעותק חווה"ד נ/4 שמסרה ההגנה לביהמ"ש מצויות הערות בכתב יד ואלה לא הערות של בית המשפט אלא הן כך במקור).

הצדדים הגישו את סיכומיהם בכתב.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לעדויות , להתרשמות ישירה מן העדים, לראיות, לסיכומי הצדדים (וגם לאשר מתבקש עפ"י דין מנהג או נהגת בנסיבות) הינה מסקנה שהמאשימה הוכיחה כנדרש את כל אשר יוחס לנאשמת בכתב האישום.

את זאת עשתה המאשימה לא רק בהינתן ראיותיה שלה, אלא גם, ובכל הכבוד, בהינתן ראיותיה של ההגנה, ובכלל זה עדותה של הנאשמת עצמה ואף מכח חוות דעתו של לא אחר מאשר מומחה ההגנה עצמו.

ואסביר :

תחילה להלן עיקרי הכרעת הדין בתמצית:

הנאשמת בחרה להתקדם עם מכוניתה לתוך צומת בנסיעה שוטפת במהירות של 50 קמ"ש וללא האטה וזאת במיקום

עמוד 4

שבו התקיים סינוור אור שמש רב.

הוברר מפי מומחה ההגנה כי לו היתה הנאשמת מאיטה את מהירות נסיעתה לכדי 30 קמ"ש היא היתה נעצרת מבלי להיכנס לצומת.

בשום מקום בגירסתה לא טענה הנאשמת כי בחרה להאט את רכבה או לבלום אותו לנוכח הסינוור שלדבריה חוותה.

יש לדעת כי דרישת המחוקק בתקנה 52 (3) לתקנות התעבורה היא שנוהג רכב " **חייב להאיט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש ובמיוחד ... כשהראות בדרך מוגבלת מכל סיבה שהיא** ".

הנאשמת העידה כי היא מכירה היטב את המקום וכי היא נוסעת שם לדבריה כל יום מזה 15 שנה למקום עבודתה וכן העידה כי היתה ערה לדבר סינוור השמש באותו בוקר עוד לפני ההגעה לצומת המדובר.

הנאשמת העידה כי היא לא ראתה את הולכת הרגל בשום שלב - ומודגש - **בשום שלב** - וזאת לא על המדרכה עובר לירידת הולכת הרגל לכביש, ולא על הכביש, והכל כאשר יש עדות עד ראיה אשר מתאר, בין היתר, את עמידת הולכת הרגל לפני מעבר החציה בהמתנה לחציה ובטרם חציה.

לא זו אף זו : הנאשמת בחרה למעשה לעקוף (ומימין) רכב אחר (משאית) שדווקא עצר בנתיב השמאלי באותו כיוון נסיעה שבו נסעה הנאשמת וזאת לנוכח התחלפות האור ברמזור לאדום בכיוון נסיעה זה שלו ושל הנאשמת.

יש לדעת כי **הוראת המחוקק בתקנות 47 (א) ו - 47 (ה) לתקנות התעבורה** הינן כי יש איסור עקיפת רכב מימין בכלל ; איסור עקיפת רכב במצב בו הראות היא לקויה בפרט ; ואיסור על עקיפת רכב בהתקרב למעבר בפרט ובתוך צומת בפרט.

הוראת המחוקק בתקנה 67 לתקנות התעבורה גם מוסיפה על כל אלה ומורה כי בהתקרב נהג או נהגת עם רכבם למעבר חציה ובעת שבנתיב אחר האט רכב אחר או עצר רכב אחר לפני מעבר החציה, נדרשים גם הם לעצור.

מעדותו של לא אחר מאשר **מומחה ההגנה** עולה כי הנאשמת **לא נכנסה עם מכוניתה לצומת באור ירוק אלא, לשיטתו שלו עצמו, באור צהוב או אדום.**

מעדותה של הנאשמת עצמה עולה כי **בפעם האחרונה שבה היא הסתכלה על הרמזור** בכיוון נסיעתה היה זה כאשר היתה עם מכוניתה **במרחק של 60 - 90 מטרים** שאז, לדבריה, היה אור ירוק ברמזור בכיוון נסיעתה, ומשלב זה,

כעולה מעדותה, לא ראתה עוד לבדוק מהו האור ברמזור ויצאה מנקודת הנחה כי האור ישאר ירוק.

נהיגה והתקדמות הרכב באופן זה של **עיוון והתעלמות מן האפשרות שהאור ברמזור יתחלף**, וללא כל האטה ובלימה, מנוגדת למתבקש מנהג מן היישוב.

עפ"י התרשמותי הישירה מהעדויות ומתן דעתי למכלול, ובכל הכבוד לנאשמת הנכבדה, עמדתי היא כי הולכת הרגל חצתה באור ירוק.

ואולם, מעבר לצורך ובשים לב לטענת ההגנה כביטוייה בחוות דעת ובעמדת מומחה ההגנה לפיה, לשיטת ההגנה, אף תמצא לומר ולקבוע (ואין לדעתי כך לומר ולקבוע) שהולכת הרגל ירדה לכביש טרם אור ירוק להולכי רגל בכיוון חצייתה ובעת שלנאשמת יש אור צהוב או אדום בכיוון נסיעתה - אזי אין אלא לומר, **לנוכח פסיקת בית המשפט העליון** אשר לפיה אין לך רשלנות הולך רגל שלא צריכה היתה - כגון זו - להימצא **בתחום הצפיות** של הנאשמת כנהגת בצומת זה ובפרט בהינתן עצירת נהג המשאית בנתיב הנוסף שבאותו כיוון נסיעה, אין הנאשמת משתחררת מאחריותה ואין הדבר ממעיט ממשקל רשלנותה.

ובמילים אחרות: גם לו היתה מתקבלת עמדתו הנ"ל של מומחה ההגנה לענין עיתוי כניסת הנאשמת לצומת וכניסת הולכת הרגל לכביש (ואין עמדה זו מתקבלת כפי שעוד ינומק) עדיין אין ניתוק של הקשר הסיבתי המשפטי בתיק זה בין דרך נהיגת הנאשמת לבין התוצאה הקטלנית.

לאור כל אלה ועוד, וכפי שינומק בהרחבה, דין הנאשמת להרשעה בעבירות שיוחסו לה.

ולהלן נימוקי הכרעת הדין בהרחבה:

מומחה ההגנה עצמו העיד כדלקמן:

" **הנאשמת עברה את קו העצור באור אדום בשניה הראשונה שלו**" (מתוך עדות מומחה ההגנה בעמ' 92 שורה 8 לפרוטוקול מיום 8/10/15).

מומחה ההגנה עצמו השיב גם לשאלות התובעת כדלקמן:

"ש. הרמזור הוא המפקד.

ת. נכון.

ש. ולכן כשיש אור אדום, אתה מסכים איתי שצריך לעצור?

ת. מסכים איתך"

(מתוך עדות מומחה ההגנה בעמ' 93 שורות 8 - 11 לפרוטוקול).

ובהמשך נשאל והעיד מומחה ההגנה:

"ש. אבל איזה אור יש לנאשמת? איזה אור דלק ברמזור?

ת. אור כתום או שניה ראשונה של אדום".

(מתוך עדותו של מומחה ההגנה עצמו בעמ' 109 שורות 24 - 25 לפרוטוקול).

ובהמשך הוסיף ונשאל והוסיף והעיד מומחה ההגנה:

"ש. אני רוצה להבין מה, למה התייחסת בחוות דעתך לגרסת הנאשמת. איפה גירסת הנאשמת באה לידי ביטוי?

ת. אני, אני רק כותב שהיא אומרת במשטרה. אני לא מייחס הרבה למה שהיא אומרת.

ש. למה?

ת. כי היא טוענת שהיא נסעה באור ירוק.

ש. אה אה .

ת. לי לא נראה גם סביר שהיא נסעה באור ירוק, ואם היא נסעה באור ירוק, אז התחלף לה, הרמזור התחלף לה בשלב המוקדם לקראת הצומת. אני מקבל את זה.

כב' הש' נהרי: אני, בעצם מתמצת לרגע את המשפטים האחרונים שלך, תקן אותי אם אני טועה. אתה, כמומחה הגנה, בעצם אומר לבית המשפט, אני בהגינותי אומר, שהיא לא נסעה באור ירוק.

העד מר בן עזרי: היא לא נסעה באור ירוק.

כב' הש' נהרי: הנאשמת לא באור ירוק.

העד מר בן עזרי: לא.

כב' הש' נהרי: היא נכנסה לטעמך לצומת?

העד מר בן עזרי: באור כתום, או בשניה הראשונה של האדום.

כב' הש' נהרי: הבנתי.

העד בן עזרי: כשעדיין הולכת הרגל לא מקבלת אור ירוק.

עו"ד רסקין: אוקיי.

כב' הש' נהרי: תודה על ההבהרה. המשך חקירה נגדית".

(מתוך מהלך עדותו של מומחה ההגנה בעמ' 117 משורה 26 עד עמ' 118 שורה 15 לפרוטוקול). (ההדגשות אינן במקור).

ראשית ייאמר אם כך כי לא אחר מאשר מומחה ההגנה עצמו דוחה אם כך את גירסת הנאשמת לפיה היא נכנסה לדבריה לצומת באור ירוק.

המומחה מטעם הנאשמת מעיד כי לשיטתו (לשיטת מומחה ההגנה עצמו) הנאשמת נכנסה לצומת באור צהוב או באור אדום ולא באור ירוק.

המומחה מטעם ההגנה מציין (כאמור בפרוטוקול לעיל) כי הוא איננו מייחס הרבה למה שאומרת הנאשמת .

לענין כניסת רכב לצומת שלא באור ירוק יוזכר, ככל שהדבר דרוש, כי לוח התמרורים הודעת התעבורה (קביעת תמרורים) תשע"א 2010 מכתב לנהג כי כשיש אור אדום ברמזור עליו לעצור וכך גם כשיש אור צהוב ברמזור.

אכן, כאשר יש אור צהוב , ובמידה והנהג איננו יכול לעצור, אזי עליו להשלים את מעבר הצומת, ואולם, וכאן יש אולם, נשאלת במקרים כגון אלה השאלה מדוע הגיע הדבר לכדי כך שהנהג לא יכול לעצור - האם היה זה בשל דרך נהיגתו - מהירות נסיעתו בנסיבות - ו/או מידת התארגנותו כנהג לקידום פני באות הצפיות בסבירות בנסיבות המקום והזמן. ואגב - גם פינוי צומת איננו יכול להעשות ללא מתן תשומת לב לנעשה אותה עת בצומת.

וכאן אני מגיע לסוגיית מהירות נסיעתה של הנאשמת בנסיבות המקום והזמן.

מסתבר שהנאשמת נסעה במהירות של 50 קמ"ש לשיטת ההגנה , (ובמהירות של 60-70 קמ"ש להערכת עד ראייה).

לטובת הנאשמת, וכנדרש במקרים כגון אלה, אקח את הנתון הנוח יותר לנאשמת ואשר בו גם דבק מומחה ההגנה והוא 50 קמ"ש.

(ראה נא בהקשר זה את סיכומי ההגנה כדלקמן: "**בהנחה שרכב הנאשמת נסע במהירות שבין 50 קמ"ש ל - 60 קמ"ש..**") (עמ' 18 שורה שישית לפני סוף העמוד לסיכומי ההגנה)

(וראה גם את עמוד 45 שורה ראשונה לסיכומי ההגנה שם ההגנה שבה ומדגישה ומבקשת להכיר במהירות של 50 קמ"ש כמהירות בה נעה הנאשמת במקום).

(וראה גם את עדות מומחה ההגנה בעמ' 96 שורה 24 לפרוטוקול שם הוא מעריך שמהירות נסיעתה של הנאשמת היתה 50 קמ"ש בהינתן הנזקים ברכב שלה בעקבות הפגיעה של רכבה בהולכת הרגל).

ובכן - היתה נסיעה רציפה במהירות של 50 או 60 קמ"ש לשיטת ההגנה.

בשום מקום אין הנאשמת טוענת או ההגנה טוענת כי הנאשמת האטה ממהירות זו או בלמה (אלא בלמה רק לאחר הפגיעה בהולכת הרגל).

וזאת יש לתהות כאמור : כלום אם סונוורה הנאשמת לא היה מקום להאט את רכבה במקום להמשיך לנסוע בעיוורון אל תוך הצומת ?

אכן, במקום מותרת מהירות מקסימלית של 70 קמ"ש אבל דבר המחוקק הוא (בתקנה 51 לתקנות התעבורה) כי יש לנהוג במהירות המותאמת לנסיבות ולתנאי הדרך.

על תהיות אלה בחר המומחה ההגנה להגיב כדלקמן (ציטוט):

" כב' הש' נהרי: ואם יורשה לי עוד טיפה להמשיך, אם אתה היית נוסע שם שנים על גבי שנים באותה שעה ורואה שב 20 מטר האחרונים מקבלים אור מאוד חזק ולא רואים כלום, לדברך, כיצד היית מתנהג כנהג בהתקרבות לצומת שכזאת (צ.ל. שכזה. ע.נ.). ?

העד, מר בן עזרי: הייתי מנמיך את המהירות שלי ומשתדל להסתכל כמה שיותר אל תוך הכביש ולא לאופק, אבל שם התנועה זורמת המהירות גבוהה.

כב' הש' נהרי: לא, אני שואל מה מצופה אתה כבוחן,

העד, מר בן עזרי: מצופה,

כב' הש' נהרי: מה היית מצפה מנהג מן היישוב?

העד, מר בן עזרי: שנהג יאט . מצופה,

כב' הש' נהרי: שיאט במצב כזה? אם הוא מכיר את הסיטואציה,

העד, מר בן עזרי: שנהג יאט ויעשה את כל האפשרויות שאפשר להתעלם מהשמש, אבל בתנאים שיש בכביש הזה, שזה כביש סואן מאוד, והמהירות של המכוניות היא במהירות של 70 קמ"ש, ברגע שאתה תאט שמה אתה, או שתעצור את כל התנועה ותגרום לפקקים, או שאתה, זורם איכשהו עם כל התנועה, גם ככה התנועה לא זורמת במהירות של 70 קמ"ש בגלל,

כב' הש' נהרי: אבל זורם איכשהו יכול להיווצר מצב שאתה לא תראה, כי אתה אומר שלא רואים.

העד, **מר בן עזרי:** כי אני, כמו שאמרתי, עד מרחק של 20 - 25 מטר מהצומת אפשר לראות את הרמזור. במרחק של 25 מטר מהצומת זה תלוי גם מה השעה,

כב' הש' נהרי: אנחנו מדברים על האירוע הזה.

העד **מר בן עזרי:** אני בדקתי, אני בחנתי את האפשרות הזאתי 9 ימים אחרי התאונה. ביום שהייתי שמה גם היה קצת מעונן, רואים את זה בצילומים. כשהגעתי למרחק של 20 - 25 מטר, ממש אתה חוטף מכת שמש בעיניים, שהעיניים הופכות לחשוכות.

כב' הש' נהרי: לא, השאלה שלי היא אחרת, כפי שאמרתי נניח שמישהו יודע את זה, והוא לא מגיע מקרית שמונה והוא לא מכיר את המקום, מישהו שיודע שאתה חוטף מכת שמש, נוסע שם שנים באותה תקופה, אה, אז הציפיה שלך ממנו לא הייתה,

העד **מר בן עזרי:** אני, אני לא יודע אם היה,

כב' השופט נהרי: להפחית מ 50 קמ"ש?

העד, **מר בן עזרי:** אני, זה כן זה אני מצפה. אבל אני לא יודע אם יש שם אפשרות לאיזשהו נהג שיוכל לעצור גם את האוטו שלו. אין אפשרות לעצור שם.

כב' הש' נהרי: אני לא מדבר על עצירה מוחלטת, אני מדבר על הפחתה למהירות כזאת,

העד, **מר בן עזרי:** להפחית מהירות כן.

כב' השופט נהרי: שתאפשר לך,

עד, **מר בן עזרי:** להפחית מהירות כן.

כב' הש' נהרי: להתארגן לקראת הפתעות.

העד, **מר בן עזרי:** כל עוד אתה רואה את הרמזור באור ירוק ואתה יכול להמשיך לנסוע בקצב של התנועה אתה נוסע.

כב' הש' נהרי: ואם אתה לא יכול לראות את הרמזור, לדברך, כי לא רואים כלום?

העד, **מר בן עזרי:** אז אתה, אז אתה מאט יותר.

כב' הש' נהרי: הבנתי, סליחה שקטעתי אותך. "

(מתוך עדותו של מומחה ההגנה בעמ' 94-95 לפרוטוקול) . (ההדגשות אינן במקור).

ובכן, כאמור, הנאשמת לא האטה ולא בלמה אלא המשיכה באותה מהירות ופגעה בהולכת הרגל במהירות של כ-50

קמ"ש ועל כך איש לא חולק אצל ההגנה.

יתרה מכך : מעדותו של לא אחר מאשר המומחה מטעם ההגנה עולה כי הנאשמת לא רק כשלה באי הפחתת המהירות בנסיבות, אלא, מלכתחילה, גם בכך שהסתפקה כנהגת בהשערה אשר לפיה האור ברמזור לא יתחלף מירוק לאדום.

ובמה דברים אמורים?

הנה שוב ציטוט אשר מדבר בעד עצמו, מתוך עדותו של מומחה ההגנה אשר כך מעיד ואומר לנו:

" ת. אני מניח שהיא לא ראתה את הרמזור, שהיא ראתה ירוק כשהיא הייתה 80 מטר, כמו שהשדה ראייה שהוא קבע, היא ראתה שם ירוק והתקדמה וראתה ירוק, בשלב מסוים זה כנראה התחלף לה, הרמזור, והיא הייתה קרובה מאוד לצומת והיא כבר לא ראתה את הרמזור.

ש. ומתי היא הייתה צריכה להבחין ברמזור?

ת. אבל אולי היא הניחה שזה עדיין עוד ירוק.

ש. ומתי היא הייתה צריכה להבחין ברמזור?

ת. זה תלוי בסנור של השמש, לפי מה שאנחנו בדקנו, גם אני וגם הבוחן, אני חושבמרחק של 20 או 15-20 מטר מהצומת, כשמקבלים מכה חזקה מהשמש מאבדים את הרמזור, לא רואים אותו בכלל.

ש. וב-40 מטר לפני הצומת, היא הייתה צריכה להסתכל על הרמזור לשיטתך?

ת. יכול להיות שכן, יכול להיות שכן.

ש. לא יכול, היא הייתה צריכה לדעתך להסתכל או לא?

ת. תמיד צריכים להסתכל על הרמזור. תמיד צריכים להיות ערים לרמזור.

ש. והיא לשיטתך ראתה את הרמזור או לא ראתה את הרמזור?

ת. אני עונה על זה, נו מה את שואלת אותי שאלות, אני,

כב' הש' נהרי: הוא אמר, אם אני מבין נכון את התשובה, תקן אותי אם אני טועה, הרי אתה אמרת לנו ברחל בתך הקטנה, שאתה מסיק כמומחה שהיא חצתה את קו הצומת לכשלא היה לה ירוק, אז אם היא טוענת שהיה לה ירוק לאורך כל הדרך, אזי אתה בעצם מסיק שהיא לא ראתה?

העד, מר בן עזרי: ב-20-25 מטר האחרונים.

כב' השופט נהרי: היא לא ראתה את הרמזור?

העד, מר בן עזרי: היא לא ראתה את הרמזור.

כב' הש' נהרי: הבנתי, בבקשה המשך חקירה."

(ציטוט מתוך עדותו של מומחה ההגנה בעמ' 136 לפרוטוקול) . (ההדגשות אינן במקור).

ובהמשך הוסיף והעיד מומחה ההגנה דברים אשר חוזרים ומדברים בעד עצמם, בכל הכבוד, אודות הכשל, או יותר נכון הכשלים, שאיפיינו את נהיגת הנאשמת: גם נהיגה במהירות שאיננה הולמת את הסינוור; גם אי האטה או בלימה כאשר יש סינוור וקושי;

גם הנחה תמוהה שהאור ברמזור לא יתחלף (בניגוד לטבעם של רמזורים); וגם נסיעה באותה מהירות ולמעשה התקדמות עם הרכב בסוג של עיוורון כלפי הנעשה בהמשך הדרך - ובכלל זה - האור שהתחלף ברמזור, קיום הולכת הרגל, וקיום המשאית שנעצרה לפני קו העצירה ולפני מעבר החציה באותו כיוון נסיעה של הנאשמת.

וכך הוסיף והעיד מומחה ההגנה עצמו:

"ת. תראי, אם היא טוענת שהשמש סנוורה אותה ובגלל זה גם קרתה התאונה, אז אי אפשר להגיד שהשמש לא סנוורה אותה והיא לא ראתה בכלל, והיא לא, היא ראתה כל הזמן את הרמזור. היא טוענת בשלב מסוים שהשמש סנוורה אותה. באיזה שלב? אני לא יודע. אבל אני מניח, מהבדיקות שעשינו, אני מניח שהשמש כן מסנוורת, כן קשה לראות, עובדה שנהג המשאית למרות השמש החזקה הצליח לעצור והיא לא הצליחה לעצור, אז אני מניח שהרמזור נעלם לה ב-15, 20, 25 מטר לקראת המעבר חציה, שם נעלם לה הרמזור מהעיניים, והיא לתומה אולי המשיכה וחשבה שעדיין אור ירוק ברמזור.

כב' הש' נהרי: אם יורשה לי לשאול אותך, בהקשר לתשובה האחרונה שלך, כבוחן מה היית מצפה מנהג שב-25 מטר האחרונים לפני רמזור נעלם לו הרמזור? מה היית מצפה ממנו לעשות?

העד, מר בן עזרי: יאט, יאט, אבל גם, בהנחה, במקרה הזה ספציפי, גם בהנחה והיא הייתה רואה אור אדום ובולמת בלימת חירום, היא הייתה נעצרת באמצע הצומת.

כב' הש' נהרי: ואילו הייתה מלכתחילה נוהגת במהירות פחותה מזו שהיא נהגה בה?

העד, מר בן עזרי: השאלה כמה אפשר לדרוש מנהג להאט את המהירות שמותר לנסועם 70, והתנועה טסה בכביש הזה, אם כבודו מכיר את הרחוב הזה, זה כביש רחב מאוד. זה כביש. עורק ראשי בירושלים.

כב' הש' נהרי: לא, אני מדבר על היבט הסנוור. הכביש הזה קיים 24 שעות ביממה. הוא קיים גם אחרי הצהריים.

העד, מר בן עזרי: נכון."

(מתוך עדותו של מומחה ההגנה בעמ' 137 - 138 לפרוטוקול). (ההדגשות אינן במקור).

עיננו הרואות : מומחה ההגנה מעיד כי הוא סבור שהרמזור "נעלם" לנאשמת עת היתה לקראת מעבר החציה והיא "לתומה" חשבה שעדיין ירוק ברמזור.

ועל כך יישאל :

ומדוע נעלמה ולמעשה לא נראתה ע"י הנאשמת הולכת הרגל בשום שלב ?

ומדוע נעלמה ולמעשה לא נראתה ע"י הנאשמת המשאית שנעצרה לפני הצומת בשום שלב ?

ועוד העיד, השיב והסביר מומחה ההגנה לבית המשפט כדלקמן :

" כב' הש' נהרי: נניח שהיא הייתה ב-25 מטר האלה, לכשהיא הופכת לעיוורת בגלל הסנוור, מאיטה מ-50 ל-30, או אז היה הייתה נכנסת עדיין לצומת? אולי גם עוצמת הפגיעה הייתה אחרת?

העד, מר בן עזרי: אני אחשב, נראה, כבודו. 30 נגיד?

כב' הש' נהרי: נניח.

העד, מר בן עזרי: זה התקדמות של 8.3 מטר בשניה,

כב' הש' נהרי: אוקיי,

העד, מר בן עזרי: כפול 3 שניות?

כב' הש' נהרי: כן, אז יש לנו שמה 24 מטר, שזה מה שאמרת.

העד, מר בן עזרי: 25 מטר.

כב' הש' נהרי: אז היא עוצרת בקו הצומת. או שאני טועה?

העד, מר בן עזרי: אם היא הייתה מגיעה לאותה נקודה במהירות של 30 קמ"ש, אבל אני לא מאמין שירשו לה בכביש הזה לנסוע ב-30 קמ"ש, התנועה שמה טסה במהירות של 70 קמ"ש.

עו"ד ברעם רסקין: אני,

כב' הש' נהרי: עובדה שנהג המשאית לא טס שם והוא עצר,

העד, מר בן עזרי: הוא הגיע לרמזור ונעצר, היא נסעה, היא חצתה את הצומת במהירות של 50 קמ"ש, לא ב-70 קמ"ש, זאת אומרת שהיא, היה לה איזשהו רגישות לשמש הזאת.

כב' הש' נהרי: אוקיי, אז לגבי מידתה רגישות זה כבר עניין להכרעת הדין. תודה, המשך חקירה".

(ציטוט מתוך עדות מומחה ההגנה בעמ' 137-139 לפרוטוקול) (ההדגשות אינן במקור).

צר לי על שאולי הרחבתי בציטוטים מתוך פרוטוקול הדיונים, אולם לטעמי לא היה מכך מנוס על מנת להבין היבטים מרכזיים מהתנהלות הנאשמת כנהגת אף מול מה שמצופה מדבר המחוקק בתקנות התעבורה ומנהג מן היישוב.

אזכיר כי מצופה כזכור מנהג מן היישוב - וכך הוא דבר המחוקק כזכור - שינהג "במהירות סבירה בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרך" (תקנה 51 לת"ת).

מצופה מנהג מן היישוב שיאט ובמידת הצורך אף יעצור "כשהראות בדרך מוגבלת מכל סיבה שהיא" (תקנה 52 (ד) לת"ת).

ובוודאי שמצופה מנהג מן היישוב שגם אם ראה אור ירוק ברמזור עת היה הוא עם מכוניתו במרחק של 80 מטרים מהרמזור, כי יצפה שיתכן שהאור יתחלף אגב התקדמות רכבו אל עבר הצומת המרומזר.

עיון בהודעתה של הנאשמת ת/11, כמו גם בעדותה של הנאשמת בבית המשפט, מלמד כי בניגוד להחלטיות רבה שהיתה לה לכאורה בהיבטים אחרים, לא היתה הנאשמת כה החלטית באשר לסוגיה האם גם לאחר שהסתכלה על הרמזור עת היתה לדבריה במרחק של כ-80 מטרים ממנו, הסתכלה היא שוב על הרמזור בהמשך הדרך שעשתה לקראת הצומת.

אפנה בהקשה זה ל-ת/11, שם מסתפקת הנאשמת באמירה ש"סביר להניח", ואפנה גם לעדותה בבית המשפט שם ניכר בכל הכבוד שהיא עושה נסיון לצמצם את המרחק המדובר.

וכך נשאלה והעידה הנאשמת (ציטוט):

עו"ד ברעם רסקין: אז אני, אני פשוט, סליחה אבל אני עדיין לא כל כך מבינה, אז את נסעת, למעשה הפעם האחרונה שהסתכלת על הרמזור זה היה במרחק של 80, או 70, אולי 60 מטר?

ת. אני לא יודעת מתי זה היה הפעם האחרונה, אבל כן.

ש. לא, מה זה לא יודעת מתי הייתה הפעם האחרונה?

ת. אני לא יודעת מתי.

ש. אז אני,

ת. אני לא.

ש. אז אני שואלת אותך, מתי בפעם האחרונה הסתכלת על הרמזור? את אומרת שאת זוכרת את התאונה כמו,

ת. אני לא יכולה להגיד לך זמן, אני לא יכולה להגיד לך זמן, אבל אני יכולה להגיד לך בוודאות שאני נכנסתי בירוק,

ש. לא, את לא עונה לי על השאלה,

ת. במרחק, במרחק, אם אמרתי 80 עד 100 מטר במשטרה, אין עוד פעם חוזרת ואני לא, אין לי אומדן של מרחקים כשאני באמצע נסיעה, אני מרוכזת בנסיעה ולא במדידה, פה אני יכולה בגלל שאני במצב של סטטי, ואני יכולה להגיד או שזה ככה או שזה ככה."

(מתוך עדותה של הנאשמת בעמ' 48 סיפא לפרוטוקול). (ההדגשות אינן במקור).

זאת ועוד:

באופן פוזיטיבי עולה מעדותה של הנאשמת כי בקירבת הצומת בחרה היא שלא להביט עוד על הרמזור.

וכך העידה הנאשמת:

"... אמרתי לו אני לא נזהגת ומסתכלת ככה ברמזור, כי הרמזור גבוה..." (עמ' 18 שורות 20-21 לפרוטוקול, בחקירה ראשית).

"כב' ה' נהרי: אם אני מבין נכון, את השבת לו תשובה שלא, את לא אומרת שהיה ירוקמכוח זה שהסתכלת על הרמזור, כי הוא גבוה, לדברייך,

עדה, גב' גושן: נכון, ברגע הקריטי,

כב' ה' נהרי: אלא מכוח זה שאת הסקת שבגלל שרכבים אחרים נוסעים, אזי ירוק?

עדה, גב' גושן: נכון, דרך אגב,

כב' ה' נהרי: אני מבין את תשובתך נכון?

עדה, גב' גושן: דרך אגב,

כב' ה' נהרי: אני מבין את תשובתך נכון?

עדה, גב' גושן: נכון, דרך אגב, גם שמעון מולא שכל הזמן התובעת חוזרת אליו משום מה, אז אני...."

(מתוך עדותה של הנאשמת בעמ' 44 סיפא לפרוטוקול). (ההדגשות אינן במקור).

הנה כי כן, עולה מתוך פרשת ההגנה עצמה - הנאשמת והמומחה מטעמה - כי הנאשמת נהגה כאמור שלא כדין בשורה של היבטים:

למרות היכרות בת 15 שנים עם המקום (ראה עדותה של הנאשמת בעמ' 11 שם היא מציינת כי בחודשים אלה השמש באה שם מול העיניים "בצורה מאד חזקה") בוחרת הנאשמת להתספק אגב התקדמותה לעבר הצומת במה שראתה ברמזור עת היתה היא עם מכוניתה במרחק של 80 מטרים (או אם תרצה אף "רק" 60 מטרים מהצומת); בוחרת היא גם להסתמך בהתקרבה לצומת על כך שיש עדיין ירוק ברמזור כי רכבים לפניה עברו; בוחרת היא שלא להאט ולא לבלום ולמעשה לנוע כברת דרך בעיוורון; נמנעת היא מלהבחין במשאית שנעצרה משמאלה; לא נכנסת לצומת בחסות האור ירוק אף אליבא דשיטת המומחה מטעם ההגנה; וגם לא מבחינה בשום שלב בהולכת הרגל המצויה במקום ופוגעת בה בעוצמה למוות.

עד כאן סקרתי אך את העולה מפרשת ההגנה.

די אף באלה כדי להמחיש שהנאשמת כשלה באשר יוחס לה.

אלא שלכך מתווספת פרשת התביעה, ובכל הכבוד, אין לי אלא לומר, בשים לב גם לעולה מעדויות האזרחים שהעידו מטעם התביעה, ואשר את עדויותיהם מצאתי כמהימנות, וכאשר לכך מצטרפים, בכל הכבוד והערכה, את הקשיים שבאימוץ עדותה של הנאשמת בהינתן גירסאות מתפתחות ומשתנות אצלה, ושוב כל זאת בכל הכבוד והערכה, אין אלא לומר שבוססה הוכחה שלא זו בלבד שהנאשמת עברה באור אדום אלא שהולכת הרגל חצתה באור ירוק.

ואם תמצא לומר שאין הדבר כך אלא, שכעמדת מומחה ההגנה, הנאשמת נכנסה לצומת בעוורון שלא באור ירוק אלא באור צהוב או אדום ואילו הולכת הרגל החלה חצייתה באדום, וכאשר הנאשמת אינה רואה אותה כלל בשום שלב, עדיין באה הפסיקה וקובעת כי אפילו אם היתה מידה של רשלנות אצל הולכת הרגל צריך היה הדבר להיות שם בנסיבות בגדר הצפיות של הנאשמת כנהגת וזאת בפרט לנוכח עצירת רכב אחר - המשאית - לפני מעבר החציה.

משכך אין ניתוק קשר סיבתי משפטי בין רשלנות הנאשמת לבין התוצאה.

ואסביר ואנתח את כל אלה להלן:

לתאונה זו קיים עד ראיה (והכוונה היא למר שמעון מולא, ע.ת. 3).

לא מצאתי כי מתקיימת מחלוקת בין הצדדים כי מדובר בעד אשר אין לו כל היכרות קודמת עם מי מהמעורבים.

מדובר בנהג משאית אשר עשה דרכו עם משאיתו בכיוון נסיעת הנאשמת ולדבריו עצר את משאיתו בנתיב השני מימין לנוכח כך שהרמזור בכיוון נסיעתו (ונסיעתה של הנאשמת) התחלף לאדום.

מדובר בעד ניטרלי.

לא מצאתי כי עלה בידי ההגנה לסתור כי מדובר בעד ניטרלי.

לא זו אף זו: העד הנ"ל הדגיש שוב ושוב את עוצמת סינוור השמש בכיוון נסיעתו (שהוא גם כאמור כיוון נסיעתה של הנאשמת) דבר שהוא לכאורה על פניו לטובת הנאשמת.

העד גם הדגיש, ושב והדגיש, כי איננו בא להעיד חו"ח לטובת מי מהצדדים.

העובדה שהעד בחר לציין בהדגשה חוזרת ונשנית את עוצמת הסינוור בכיוון הנסיעה - דבר אשר על פניו ניכר כמסייע אולי לנאשמת - מלמדת אותי כי בניגוד להשערות ההגנה בסיכומיה, מדובר בעד נטרלי שאיננו מחפש כאמור חו"ח ברעתו או בטובתו של איש ובוודאי שלא ברעתה של הנאשמת.

אף לא התרשמתי מעדותו של עד זה (מר שמעון מולא) כי היה בידו כביכול להמציא כביכול מפרי דמיונו את אשר שב ותיאר ושב ונחקר עליו בחקירה ראשית ונגדית מקיפה.

מר מולא הבחין בהולכת הרגל - על אף תנאי הסינוור במקום - וזאת עוד כשהולכת הרגל הלכה על המדרכה לכיוון מעבר החצייה.

מר מולא גם הבחין בהולכת הרגל בהמשך לכך כשהיא עומדת לפני מעבר החצייה וממתינה שיהיה לה אור ירוק ואיננה חוצה.

מר מולא מתאר כי לכשהתחלף לו עצמו האור ברמזור לאדום הולכת הרגל עדיין הוסיפה והמתינה לכך שיהיה לה אור ירוק ורק אז היא ירדה לכביש ואז הגיעה מכוניתה של הנאשמת ופגעה בה והעיפה אותה וזאת כשלהערכתו של העד הנאשמת נעה שם במהירות של 60 - 70 קמ"ש.

מר מולא תיאר בפרוטוקול כיצד הבחין במראה של משאיתו שרכב המאזדה של הנאשמת מגיע בנסיעה מימין.

מר מולא שב וציין כי ראה את הולכת הרגל ממתינה לאור הירוק ולא חוצה אלא רק בחלוף זמן שבו כבר הוא עצמו עמד זה מכבר לנוכח האור האדום בכיוון נסיעתו.

אכן, מר מולא עזב את מקום התאונה וחזר אליו אחרי זמן קצר אחר כך, ואולם - שוב - עפ"י הפרטים המפורטים שנמסרו ע"י מר מולא מן האירוע וגם עפ"י התרשמותי הישירה מעדותו, אין בידי כל יסוד לחשוב שהוא היה בעל יכולת או ענין להמציא כביכול כי הוא נכח שם בעת האירוע או להמציא כביכול את הפרטים המפורטים שתיאר ואשר אכן תואמים

את אופי ההתרחשות בכללותה .

גם תקיפת הערכת הזמנים שנשמעה מפי מר מולא בידי ההגנה איננה ממעיטה ממהות עדותו ומגירסתו העקבית של מר מולא.

מר מולא חזר וציין, וחזר ותיאר, כיצד רק אחרי שעצר את משאיתו לנוכח התחלפות האור הירוק בכיוון נסיעתו לאדום ורק בחלוף זמן של עמידה שלו באור אדום הגיעה הנאשמת עם רכב המאזדה שלה ונכנסה לצומת באור אדום כשהיא פוגעת בהולכת הרגל אשר קודם לכן הקפידה כאמור שלא לחצות אלא להמתין בסבלנות לאור ירוק להולכי רגל.

באשר לעדותו של עד הראיה הנ"ל לתאונה (מר שמעון מולא) ולעקביות שאני מוצא בה, אני מזמין את הקורא המוסמך לעיין, בין היתר, בקטעי העדות בחקירתו בבית המשפט בעמ' 109 , 111 , 112 , 121 , ו-126 לפרוטוקול מיום 14.6.15.

ומהי נפקות עדותו של עד הראיה מר מולא ?

מעדותו של העד הנ"ל עולים שוב ושוב , בכל הכבוד, דבר היבטי רשלנותה של הנאשמת:

נסיעה שוטפת במהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך וללא האטה מיוחדת לפני הצומת בנסיבות הסינוור ששררו שם.

עקיפה מימין של רכבו העומד שם של מר מולא מבלי שהדבר מהווה לנאשמת כל סימן או מהווה עבודה נורת אזהרה כלשהי.

כניסה של הנאשמת באור אדום לצומת ופגיעה והעפת הולכת הרגל אשר חצתה רק לאחר המתנה לאור ירוק.

אי הבחנה בהולכת הרגל ע"י הנאשמת בשום שלב. ומודגש - בשום שלב.

לסיכום ייאמר אם כך שמעדות של עד ראיה זה , שהינו כאמור חסר עניין בתיק ואשר הותירה עלי מהימן, עולים היבטי רשלנותה של הנאשמת בתיק.

ואף יוזכר כאמור : מומחה ההגנה עצמו העיד שהנאשמת לא נכנסה לצומת עם רכבה באור ירוק אלא בצהוב או באדום. ומה נלין עקרונית אם כך על עד הראיה מר מולא ומדוע נסיק כי אין הוא עד אובייקטיבי כביכול.

כאמור, עפ"י התרשמותי הישירה מעדות עד הראיה הנ"ל מר מולא, אני סבור כי עדותו היא ברת הסתמכות והרושם שעשה עלי בעדותו הוא שמדובר בעד ישיר ובלתי מתחכם שהגיע לבית המשפט על מנת לתאר את שקלטו חושיו וגם היה עקבי בגירסתו הן באשר להתנהלותו שלו עם משאיתו, הן באשר להתנהלותה של הולכת הרגל, והן באשר להתנהלותה של הנאשמת עם רכב המאזדה שלה.

ואם תרצה לומר לגוף העניין כי אולי מנקודת גובה משאיתו של העד מר מולא ניתן היה להבחין טוב יותר באורות הרמזור על אף סינוור השמש, אזי ממילא אתה גם נמצא אומר אם כך שאם היה לנאשמת כנהגת קושי רב יותר להבחין באורות הרמזור היה עליה כאמור להתאים את מהירות נסיעתה ודריכותה ביתר שאת לנעשה בצומת ולאורות הרמזור ולא ליטול הימור בענין מה אשר נעשה בצומת ולהמשיך בנסיעה במהירות שכזו אגב עיוורון בהתקרבה לצומת זה, ובוודאי שהיה עליה לתת את הדעת ל"תמרור האזהרה" בדמות משאיתו של העד מר מולא אשר נעצרה לנוכח האור האדום ובוודאי שלהימנע מלעקפה מימין.

ואם תרצה אף לומר - כגירסת ההגנה - שהולכת הרגל (בניגוד לעדות מר מולא) ירדה לכביש טרם היה אור ירוק להולכי רגל אך כבר היה אור צהוב או אדום לנאשמת כנהגת אזי עדיין יש מקום להזכיר כי אל להם לנהג או לנהגת לנסות "להספיק את הרמזור" וליטול סיכון, ובוודאי לא סיכון בדמות התקדמות מהירה ללא יכולת לראות את הנעשה בהמשך נתיב הנסיעה.

אזרח נוסף שהיה במקום האירוע בעת התרחשותו הוא העד מר יצחק אורן אשר הלך ברגל מעברה השני של הצומת והעיד כי מיד לאחר שהתרחשה הפגיעה עשה דרכו רגלית במהירות - אגב פריצה שלו לתוך הכביש - אל עבר מיקום הולכת הרגל שנפגעה ואגב כך שלדבריו הוא מסמן ועוצר את התנועה של כלי רכב שנכנסו לצומת מכיוון קרית המדע.

מחלוקת נפלה בין הצדדים בתיק זה מה ניתן להסיק - מבחינת זמנים מדויקים - מעדותו של עד זה בהינתן תוכנית הרמזורים.

לשיטתי - ומאחר שמדובר בניתוח תנועת העד הנ"ל (מר יצחק אורן) בערכים של שניות - אין לקבוע ברמת בטחון מספקת מסמרות בעניין זה.

ובמילים אחרות - משאיש לא מדד עם סטופר את פעולותיו ועיתוי פעולותיו המדויקות של העד מר אורן, אינני סבור כי יש מקום לקבוע נחרצות על פי פרטי עדותו של עד זה - ברמה של שניה - את שכל צד במשפט זה מבקש כי אקבע.

עם זאת, בעדותו של מר יצחק אורן הנ"ל יש בעיקרה משום תמיכה עקרונית ונוספת בעמדה המוסכמת על הכל (ובכלל זה על מומחה ההגנה עצמו כאמור) על כי הנאשמת לא נכנסה לצומת באור ירוק.

ויוזכר שוב: הכניסה של נהג או נהגת לצומת אל מול כניסת הולך רגל למעבר חציה בצומת איננה "תחרות" בין השניים.

לנהג של רכב יש חובות. וכן - גם חובות כלפי הולכי רגל רשלניים.

נהג או נהגת אינם יכולים "להתפרק" מחובותיהם בטענה כי היתה שמש מסנוורת.

כשיש שמש שכה מסנוורת יש להפחית ממהירות הנסיעה ועד אף כדי אפשרות עצירה ועצירה במידת הצורך.

כשיש שמש כה מסנוורת אין להוסיף ולנוע ללא האטה, ללא דריכות מיוחדת, באותה מהירות ללא שינוי, ובסוג של עיוורון.

יש לדעת כי רכב הנע במהירות של 50 קמ"ש חולף על פני כ- 14 מטר בכל שניה.

לנתון זה על נהג לשים לב וזאת בפרט כשהוא מתקרב לצומת.

לטעמי, אין להשלים עם נהיגה בעיוורון במהירות שכזו מבלי להפחיתה כדי אפשרות עצירה וזאת בפרט כאמור בהתקרב לצומת.

וכשיש רכב אחר שעוצר לפני מעבר חציה (במקרה זה רכבו של מר מולא) אין להתעלם מכך כאילו אין בכך דבר, ולעקפו.

הכל העידו כי מדובר בצומת מרכזי ועל הכל מוסכם שהאירוע אירע בשעת בוקר (07:30 בבוקר לערך) ביום חול אשר בו עושים מן הסתם נהגים והולכי רגל את דרכם לעבודה ולעניניהם.

קיום הולכי רגל בצומת זה הינו דבר אשר בוודאי לא זר גם לנאשמת שהעידה על עצמה כי עשתה דרכה לעבודה שם באותה עת וזאת כפי שהיא עושה מזה 15 שנים לדבריה.

גם קיומו של הולך הרגל העד מר יצחק אורן בצומת זה בשעה זו (כמו גם קיום הולכת הרגל המנוחה) מלמד כשלעצמו כי הולכי רגל אינם נדירים שם בשעת בוקר ביום חול.

צריכה היתה כאמור אם כך הנאשמת להבחין - ולו בשלב כלשהו - בהולכת הרגל ולתת את דעתה גם לעצירת המשאית של העד מר מולא בנתיב השני באותו כיוון נסיעה שלה עצמה, וצריכה היתה גם להביט שוב ברמזור, ולא רק להביט עליו עת היא מצויה במרחק של 80 - 100 מטר ממנו (כגירסתה במשטרה).

הנאשמת טענה בעדותה בבית המשפט כי קיבלה "מכת אור".

ההגנה לא הצביעה בכל דרך של מומחיות על "תופעת טבע" שכזו (אין לראות ביסוס לכך בחוה"ד נ/4), עוד שיושם נא לב שהנאשמת טענה שמכת אור זו באה באותה שניה ממש של הפגיעה שלה בהולכת הרגל.

עמוד 20

ומה באשר לעיתוי אשר לפני "מכת האור"?

מדוע לא ראתה הנאשמת את הולכת הרגל בשום שלב עוד לפני כן?

ומדוע לא ראתה הנאשמת בשום שלב את המשאית העומדת בנתיב השמאלי?

על שאלות אלה ואחרות, בכל הכבוד, התקשתה ההגנה לספק תשובות משביעות רצון כתימוכין בדבר הגנתה.

ומגיע אני לניתוח עדותה של הנאשמת וכאן, בכל הכבוד והערכה, אני סבור כאמור כי מתקיים קושי להשתחרר מן הרושם שמדובר בגירסה לא עקבית ובכל הכבוד והערכה, גירסה מתפתחת ולעיתים כבושה.

כך למשל, בהודעתה מלמחרת יום התאונה (9/ת) מציינת הנאשמת במפורש כי השמש לא סינוורה אותה. (ראה נא את 9/ת עמ' 2 שורות 24 - 25).

וכך נשאלה והשיבה שם הנאשמת:

"שאלה: האם בכביש של מקום התאונה השמש סינוורה אותך?"

תשובה: לא. השמש לא סינוורה אותי." (שם, בת/9).

ההודעה הנ"ל 9/ת הינה מפורטת וסדורה, וגם חתומה ע"י הנאשמת, ובסופה אף נשאלת הנאשמת אם יש לה מה להוסיף והיא משיבה שאין לה מה להוסיף.

אלא שבאופן מתפתח כאמור, ובכל הכבוד, בהודעה 11/ת כבר מוסרת הנאשמת כי השמש כן סינוורה אותה.

הנאשמת ניסתה להסביר שינוי זה ואחרים בכך שלגירסתה אכן מדובר בהודעות מסודרות ומפורטות אבל, לדבריה, למרות שאכן היתה היא במצב מספיק טוב מול גובה ההודעה כדי להקפיד ולתקן כל שגיאת הקלדה בהודעתה, לא היתה היא כעולה מדבריה במצב לתקן את המהות הנרשמת.

צר לי, אך עפ"י התרשמותי מעדות גובה ההודעה, ועפ"י העולה מן הפרטים הסדורים והיקפה של ההודעה, ניכר בעיני שהנאשמת, בכל הכבוד, שינתה את גירסתה.

גם בבית המשפט ושוב בכל הכבוד והערכה, התקשתי אני להשתחרר מן הרושם שככל שהבינה הנאשמת את משמעות דבריה בענין, דרך משל, עיתוי הבחנתה לדבריה בכלי רכב שנסעו במקום לאחר התאונה, בחרה הנאשמת לשנות את אט את גירסתה לענין עיתוי הבחנתה הנטען בכלי רכב שכאלה.

תחילה העידה הנאשמת בהקשר זה כי הבחינה בכלי רכב חולף לידה רק כשפתחה את דלת מכוניתה לאחר שנעצרה מעבר לצומת (ראה נא את עדותה בעמ' 13 שורה 11 לפרוטוקול) אולם בהמשך עדותה (בעמ' 16) כבר ניכר שבזמן הנאשמת, בכל הכבוד, לנסות לסגת מאמירתה לענין עיתוי ההבחנה הנטענת ברכב נוסף.

לבסוף אגב נאלצה הנאשמת להודות כי איננה יודעת למעשה מאיזה כיוון של הצומת הגיע אותו רכב נטען (ראה נא את עדותה בעמ' 75 שורה 20 לפרוטוקול).

גם באשר לאי ההבחנה של הנאשמת במשאית העומדת של מר מולא בנתיב השני מימין היו גירסאותיה של הנאשמת, בכל הכבוד, בלתי ברורות ומשתנות:

בחקירתה במשטרה (ת/9) העידה הנאשמת כי היא איננה זוכרת אם ראתה משאית בנתיב משמאלה ובבית המשפט ציינה כי לא ראתה את המשאית. (עמ' 31 - 32 לפרוטוקול).

גם באשר למרחק אשר ממנו ראתה לדבריה את האור הירוק בכיוון נסיעתה - הלך מרחק זה והצטמצם בגירסאותיה של הנאשמת עם חלוף הזמן.

תחילה היה זה לגירסתה עת הייתה במרחק של 80 - 100 מטר (ראה גירסתה של הנאשמת בת/11 מיום 28/9/14) ואילו בבית המשפט הופחת מרחק זה בגירסת הנאשמת לכדי 60 ואולי 50 מטר.

כך או כך, בשום שלב לא עמדה הנאשמת על כל גרסה לפיה בחרה היא גם אח"כ לשוב ולהביט מהו מצב הרמזור. המשמעות של היבט זה היא שהנאשמת כנהגת בחרה למעשה רק לשער ולצאת מנקודת הנחה (שהתבררה כשגויה) שהאור ברמזור לא יתחלף, וכך בחרה היא להוסיף ולהתקדם עם מכוניתה, באותה מהירות, לעבר הצומת ומבלי להבחין בנעשה מולה - לא באור שהתחלף אליבא דכל הדעות - לא בהולכת הרגל בשום שלב - וגם לא במשאית שנעצרה בנתיב השני מימין באותו כיוון נסיעה שלה עצמה.

ההגנה הלינה על מצבה הנפשי של הנאשמת בעת מסירת ההודעות במשטרה אך מנגד העיד אחיה של הנאשמת שנכח בעת גביית ההודעות במשטרה כי דווקא קיבלה יחס סבילי והוגן.

גם התשובות הסדורות והפרטים המפורטים בהודעות הנאשמת - פרטים אשר אין להניח ואין לקבוע שהשוטר החוקר המציא מרהורי ליבו - מלמדים בעד עצמם על כי הנאשמת מסרה את שמסרה ומה שמסרה נכתב כהלכה גם במהות ולא רק אגב כך שהנאשמת, כפי שמסתבר, היתה כשירה דיה לתקן ולהקפיד לתקן היבטי הקלדה.

הנאשמת הכירה בכך שהיא לא ראתה את הולכת בשום שלב ולמעשה העידה כי היא חשבה תחילה שאבן או חפץ הוא שעמו אירעה הפגיעה (ראה נא את עדותה בעמ' 41 לפרוטוקול).

את הולכת הרגל ראתה הנאשמת לדבריה לראשונה רק כשעצרה לבסוף את מכוניתה אחרי הצומת וראתה את הולכת

הרגל שכובה על המדרכה (ראה עמ' 41).

בעמ' 44 לפרוטוקול נשאלה הנאשמת שוב ושוב אודות מקור המידע שלה על האור הירוק לדבריה בכיוון נסיעתה עת נכנסה לצומת, ובכל הכבוד ניכר כי ביקשה כל העת להסית את הדין באמירות אגב ולהימנע מלהתרכז בעובדה הפשוטה שעלתה מדבריה שלה לפי נכון הוא הדבר שרק על בסיס השערה - להבדיל מתצפית ישירה - גורסת היא שהיא אור ירוק ברמזור בכיוון נסיעתה. (ראה נא את דינמיקת מתן התשובות, בכל הכבוד, בעמ' 44 סיפא לפרוטוקול).

גם דינמיקת מתן התשובות של הנאשמת לשאלות התובעת בעמ' 48 סיפא לפרוטוקול מדברת לטעמי בעד עצמה וועפ"י התרשמותי הישירה, ושוב בכל הכבוד והערכה לנאשמת הנכבדה, על כי הנאשמת איננה עונה ישירות לשאלות נוקבות ומשמעותיות שהיא נשאלת אלא עונה בשאלה לשאלה.

הכוונה, דרך משל (שם) לכך שהתובעת מצביעה בפני הנאשמת כי אם נסעה במהירות של 50 קמ"ש וראתה את הרמזור בפעם האחרונה בהיותה 80 מטר לפני הצומת אזי פירושה שהנאשמת נעה 5 שניות מבלי להסתכל שוב על הרמזור, שמא התחלף בו האור ויש לפעול. על כך בחרה הנאשמת להשיב בשאלה, או לומר שאיננה יודעת, וגם להקטין, בכל הכבוד, את הערכת המרחק שנתנה זה מכבר.

וראה נא גם בהקשר זה את המצוי בעמ' 49 שורות 16 - 19 לפרוטוקול ובעמ' 51 שורות 15 - 26 לפרוטוקול - שם נוקטת הנאשמת במונח "סביר להניח" ביחס לשאלה הנשאלת שוב ושוב האם הסתכלה פעם נוספת על מצב הרמזור מאז שהותה במרחק של 80 מטר ממנו.

שוב, בכל הכבוד והערכה לנאשמת הנכבדה, התרשמותי הישירה מדרך מתן עדותה היתה כי הנאשמת שבה והופכת היא את תשובותיה, שבה ומדברת סחור סחור ובמונחים לא ברורים, וכפי שבכל הכבוד גם התרשמה התובעת על אתר במהלך הדין וציינה כי הנאשמת "מתחמקת מלענות". (ראה עמ' 51 סיפא לפרוטוקול).

גם העובדה שהמומחה מטעמה של הנאשמת עצמה מציין כי "**הנאשמת עברה את קו העצור באור אדום בשניה הראשונה שלו**" (עדותו בעמ' 92 שורה 8 לפרוטוקול) ומציין בהמשך כי לנאשמת היה "**או כתום או שניה ראשונה של אור אדום**" (עדותו של מומחה ההגנה בעמ' 109 שורה 25 לפרוטוקול) וכל זאת בה בשעה שהנאשמת - בניגוד לדברי המומחה מטעמה - גורסת שנכנסה לצומת באור ירוק, אזי גם היבט זה - מתוך גירסתה של הנאשמת הנכבדה מקשה עלי, בכל הכבוד, ליתן אמון בפרטי גירסתה בפרשה זו.

כאמור, גם השינוי בגירסת הסינוור מפי הנאשמת (לא היה סינוור) ומנגד כן היה סינוור מקשה על הסתמכות על גירסת הנאשמת בפרשה זו.

גם גירסתו "ברק האור" - הפתאומי שעליו מדברת הנאשמת שאירע בדיוק בשניה בה פגעה בהולכת הרגל, היא, בכל הכבוד גירסה שלא זכתה לביסוס וזאת להבדיל מסינוור מתמשך שאין בו מן הפתאומיות.

אף אין איזכור של אותו "ברק אור" פתאומי בהודעתה של הנאשמת במשטרה, וכזכור, בת/8 אף נרשם מפי הנאשמת

שהשמש דווקא לא סינוורה אותה.

כלום אם היתה תופעה כה מיוחדת של "ברק אור" לא היינו מצפים שזהו הדבר הראשון שתאמר הנאשמת במשטרה ? כלום לא היינו מצפים שלכל הפחות תזכיר ענין קרדינלי שכזה מיד בהזדמנות הראשונה תחת שתאמר שאין לה מה להוסיף ?

כאמור, כאשר נותנים אם כך בתיק זה את הדעת לגירסאותיה המשתנות של הנאשמת, כמו גם לדרך מתן עדותה, אזי, ושוב בכל הכבוד והערכה, מתקיים לטעמי קושי הסתמכות על גירסתה של הנאשמת בפרשה זו.

משמקבל אני את גירסתו של עד הראיה נהג המשאית מר שמעון מולא, הנתמכת לשיטתי במיכלול, פירושו של דבר שהולכת הרגל אשר חצתה את הכביש לאחר המתנה להגעתו והגעתו של האור הירוק מבחינתה.

עד הראיה מר מולא העיד אודות פרק הזמן שחלף מרגע שהוא כבר עמד עם משאיתו באור אדום לפני קו העצירה ועד שהתרחשה פגיעת המאזדה של הנאשמת בהולכת הרגל (פרק זמן של לכל הפחות 4 - 5 שניות, כעולה מגירסתו). כשמצרפים לכך את עדותו העקבית של מר מולא על כי הולכת הרגל הקפידה להמתין לאור ירוק ולא לחצות עת הוא כבר עמד זה מכבר עם משאיתו, וכשמצרפים לכך שמצד ההגנה אין ראיה אחרת ברת הסתמכות כדי לסתור - שהרי מומחה ההגנה עצמו בחר לציין כי הוא מוצא ש"לא להתייחס" לגירסת הנאשמת בקשר לאור ירוק כביכול בכיוון נסיעתה, נותרים עם עדותו של עד הראיה מר מולא ועם העולה מתוכנית הרמזורים בשים לב לזמנים שמציין מר מולא.

אלא שכאמור, אף אם נקלע אני לטעות במסקנה זו על יסוד התרשמותי ועל יסוד ניתוח של העדויות והראיות שבפניי כאמור, ואף אם צודקת ההגנה על כי הולכת הרגל ירדה למעבר החציה עת טרם התחלף האור לירוק בכיוון חצייתה אך כאשר כבר אין עוד אור ירוק לנאשמת כנהגת, עדיין, אין רשלנות שכזו של הולכת הרגל בנסיבות אלה מגיעה כלל כדי ניתוק הקשר הסיבתי בין היבטי רשלנותה החמורים של הנאשמת כנהגת בנהיגתה לבין התוצאה הקטלנית, וכל זאת כשגם נותנים את הדעת לפסיקת בית המשפט העליון בכגון דא ולשאלת הציפיות.

כך, בע"פ 8827/01 **"שטריזנט נ. מד"י"** כבר אמר בית המשפט העליון זה מכבר את הדברים העקרוניים הבאים (ציטוט):

"התנהגות נפגע - לרבות התאבדות - וכמותה התערבותו של גורם שלישי במערכת. גם זו גם זו אינן שוללות, באשר הן, קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת, והוא - שעה שהפוגע כאדם מן היישוב היה יכול - נורמטיבית - לצפות מראש את שאירע בפועל. רשלנות חמורה מצדו של הנפגע, ואפילו מעשה התאבדות - באשר הם - אין בהם כדי לנתק קשר סיבתי-משפטי בין מעשה לבין תוצאה. השאלה היא לעולם שאלת הציפיות הראויה, ובית דין קביעת גדריה של חובת הציפיות הראויה". (שם, בע"פ 8821/07).

ובע"פ 482/83 **"מד"י נ. סלם"** נאמרו ע"י בית המשפט העליון דברים דומים במהותם זה מכבר גם כן, (ציטוט):

"מעשה רשלנות של אחד אין בו כשלעצמו, כדי לשחרר מאחריות פלילית את מי שעושה מעשה של הפרת חובת זהירות, אשר כתוצאה ממנו נגרם נזק, כאשר חייב היה לחזות מראש, כי המעשה או המחדל עשויים

להזיק, וכי אדם אחר עלול להיפגע ולסבול נזק. מעשה רשלנות ותהיה זו אף רשלנות בדרגה גבוהה של מאן דהוא אחר, אין בו כשלעצמו, בשל חומרתו, כדי לשחרר מאחריות אם הגורם הרשלני הראשוני חייב היה לחזות מראש את מעשה הרשלנות כאמור " (שם, בע"פ 482/83).

ובכן, במקרה שבפנינו לא זו בלבד שאף אם נקבל את גירסת ההגנה ללא סייג אין המעשה של הולכת הרגל (ככל שהתרחש - ולשיטתי לאו) מגיע ממילא כלל וכלל כדי מעשה השקול כביכול למעשה התאבדות.

כאשר עסקין בציפיות נהג ובאפשרות לחזות מראש, כבר נאמר והודגש כי נהג המשאית מר מולא הרי נעצר לפני מעבר החציה. על הנאשמת היה לא רק לראות את עצירתו ולראות - ולו בשלב כלשהו את הולכת הרגל - אלא גם לצפות כי יתכן שהולכת הרגל תבחר לחצות בנסיבות אלה שבהן עצירת המשאית כביכול "מזמינה" שם חציה של הולכי רגל במעבר החציה - בין אם מכיוון ימין לשמאל ובין אגב גם מכיוון שמאל לימין .

כאשר נהג של רכב אחד עוצר את רכבו לפני מעבר חציה צריך אז הדבר להיות בהחלט בגדר הצפיות של נהג אחר, המתקרב עם מכוניתו למקום, כי יתכן עד מאד שהולך רגל יעשה שימוש במעבר החציה. מן הצד השני של המטבע (ואולי למעשה באותו צד של המטבע של היבט הצפיות) יתכן הרי בסבירות שהולכת הרגל ציפתה שהנאשמת תעצור אף היא את רכבה, כפי שעשה נהג המשאית , ולא תוסיף לנוע ללא הבחנה ביחס לנעשה בצומת, בעיוורון כלפי אפשרות חילופי הרמזור בהשוואה למה שהיה לה לפני 80 - 100 מטרים , מבלי לראותה (את הולכת הרגל) ומבלי לנקוט האטה ועצירה.

וכאמור - הכל באם מניחים בצד את קביעתי כי הולכת הרגל חצתה באור ירוק ומקבלים את גירסת ההגנה על כי הולכת הרגל החלה חצייתה טרם היה לה אור ירוק ובשלב שבו גם לנאשמת אין כבר אור ירוק.

ובמילים אחרות: גם אם היתה מתקבלת גירסת ההגנה ללא סייג, באה הפסיקה ומסבירה כי אפילו התרשלה הולכת הרגל - עדיין המבחן הוא מבחן צפיות הנהג, ובאות הנסיבות בתיק זה ומראות שחציית הולכת הרגל - אפילו אם תיקבע שהיתה בה מידה של רשלנות - איננה מרוקנת מתוכן את חובותיה של הנאשמת כנהגת ואיננה בנסיבות התנהלותה של הנאשמת מנתקת את הקשר הסיבתי המשפטי ופוטרת כביכול את הנאשמת כנהגת מאחריות.

אגב, אמנם לעולם אינך יכול לדעת לבטח אולם הדעת נותנת שלו היתה הנאשמת אפילו אך מאטה לנוכח הסינוור ולנוכח המשאית העומדת באותו כיוון נסיעה, ולא נעה עם מכוניתה באופן שוטף עד פגיעה בגוף הולכת הרגל במהירות של 50 קמ"ש, אזי, מן הסתם גם יתכן שאם בכלל היתה פוגעת בהולכת הרגל, אזי - אולי גם לא היתה זו בהכרח פגיעה קטלנית.

הנה כי כן, הרשעתה של הנאשמת באשר יוחס לה בכתב האישום היא הרשעה מתבקשת בנסיבות וזאת אפילו אם מקבלים ללא סייג את עמדת מומחה ההגנה בתיק.

ולבסוף, ובטרם סיכום, לא אצא ידי חובתי באם לא אתייחס, ואסקור ואשיב בנוסף לכל אלה, בהיבטים כדלקמן:

טוענת ההגנה בסיכומיה (בעמ' 10 לסיכומה) כי מה שקרה לנאשמת יכול היה לקרות לכל נהג וגם קרה לשוטר במהלך הניסוי שנערך ע"י המשטרה.

על כך בכל הכבוד יש להשיב כי לא הובאה ע"י ההגנה כל סטטיסטיקה שבמומחיות על כי כביכול תאונות דרכים או עבירות בשל סינוור מתרחשות בצומת זה בכיוון זה יותר מאשר בכל צומת אחר.

אליבא דגירסת הנאשמת מדובר בדרך אשר בה נעות מכוניות רבות מידי בוקר.

לא באה אפילו טענה מפי הנאשמת - לא כל שכן ראייה - על כי היא ראתה שם תאונה אחרת כלשהי בבוקר כלשהו במשך 15 שנים, בשל סינוור.

למותר להניח כי מאות, אם לא אלפי כלי רכב, עשו שימוש בכביש זה הן בבוקר התאונה והן בבקרים דומים לו מבלי לפגוע בהולך רגל או ברכב אחר.

אין די באמירה כללית כדי לבסס טענת הגנה, ומכל מקום, באם יש סינוור שמש יש להתאים את דרך הנהיגה - וזהו הרי למעשה העיקר.

ובאשר לניסוי המשטרתי יוזכר כי הבוחן המשטרתי הסביר את שהסביר לגבי עריכתו, ומכל מקום אפילו כך, הרי היה הנהג עצמו עסוק יש לזכור בצילום תוך כדי נהיגה ואין להסיק מכך אפילו טעה הנסיין, על כי אם הוא טעה אזי זוכה היא בכך לפטור מדרך נהיגה ולפטור מאחריות בתיק זה.

ואדגיש - אינני טוען כי לא היה סינוור ואינני טוען שהסינוור לא גרם לקושי אובייקטיבי. כל שאני טוען הוא שיש להתאים את דרך הנהיגה לקושי, לא להיפרד מתצפית על מצב הרמזור בצומת במרחק 80 מטר מהצומת ולהניח כי לא יחול שינוי, ולא להתעלם מגורמים רלבנטיים בצומת כאילו לא היו (הולכת הרגל והמשאית העומדת).

טוענת ההגנה בסיכומיה (בעמ' 18 לסיכומיה) כי בשים לב לאורכה של משאיתו של העד מר מולא אזי אין זה אפשרי כי יבחין ברכב הנאשמת המתקרב.

צר לי בהקשר זה לומר אך העד הנ"ל הסביר כיצד ראה את השתלשלות העניינים וחזה במראות כיצד עומד להתרחש מה שבפועל גם ראה שהתרחש.

טוענת ההגנה בסיכומיה (בעמ' 29 רישא) לסיכומיה כי "התאונה היא צירוף של נסיבות טראגיות".

בהקשר זה יש לומר ולהשיב שהתאונה לא התרחשה סתם כך.

באם סונוורה הנאשמת היה עליה להאט ובאם בחרה שלא להסתכל על מצב הרמזור במשך כ- 5 שניות אגב התקדמות ולא הבחינה בשום שלב בהולכת הרגל ובמשאית העומדת לפני מעבר החציה, אין זו גזירת גורל אלא בכל הכבוד, נהיגה

רשלנית.

טוענת ההגנה בסיכומיה (בעמ' 35 לסיכומיה) כי "תנאי הראות הקשים" "יוצרים מעין גורם זר מתערב" "ומותירים את הנהג לפרק זמן שעלול להיות קריטי ואף טרגי במחשבה, בידיעה ובהכרה מוטעות שהוא ממשיך לנהוג באור ירוק". (ציטוט מעמ' 35 לסיכומי ההגנה).

על כך יש בכל הכבוד להשיב להגנה שאין להשלים עם מצב דברים שבו נהג ממשיך לנהוג כאשר הוא עיוור מלראות את הנעשה בהמשך דרכו.

יתכבד נא נהג שכך מרגיש, להאט וגם לעצור את רכבו במידת הצורך ולא להיכנס לצומת בעיוורון.

מוסיפה וטוענת ההגנה בעמ' 35 אמצע לסיכומיה כי "קיימת אפשרות ממשית מוכחת שהנאשמת (כמו הבוחן המשטרתי) לא היתה יכולה להבחין באור המתחלף ברמזור (בהנחה שהתחלף) ובשל כך גם לא נקטה באמצעי זהירות והמשיכה לתוך הצומת (כמו הבוחן המשטרתי) בידיעה ומחשבה מוטעית שהיא נוהגת באור ירוק".

על כך יש כאמור להשיב להגנה כי באם נהג איננו יכול להבחין באור המתחלף ברמזור עליו כן לנקוט באמצעי זהירות. אסביר בהקשר זה להגנה, בכל הכבוד, כי אין להשלים עם נטילת הימור בהקשר זה על כי אור ברמזור יוסיף להיות ירוק ולא יתחלף.

מגייסת ההגנה לעזרתה בסיכומיה (עמ' 41 לסיכומיה) את הפסיקה לפיה כשהכרעה בין אשם לחף מפשע תלויה בהבדל בחשבון של שניה או מחצית השניה אזי זכאי נאשם להנות מהספק.

אלא שבכל הכבוד, פסיקה זו איננה מן העניין בנסיבות האירוע דנן.

הנאשמת לא היתה צריכה כלל מלכתחילה להביא את עצמה למצב בו לא יהיה בידה זמן להגיב.

צריכה היתה הנאשמת להתאים את מהירות נסיעתה לסינוור השמש וצריכה היתה שלא לנוע מבלי לוודא מה מצוי ברמזור ולא לנוע בהתעלם מהנעשה בצומת.

טוענת הגנה בסיכומיה שהנאשמת לא צריכה היתה לתת הדעת למשאית שכן זו, לשיטת ההגנה, רק האטה טרם נעצרה לפני קו העצירה.

ובכן, על כך יש להשיב כי גם האטה משמעותית של רכב לפני מעבר חציה צריכה בכל הכבוד, לשמש נורת אזהרה לנהג אחר המתקרב (במקרה זה הנאשמת) שלא להוסיף ולנהוג שם כרגיל.

אגב, לענין שיחות הטלפון שקיימה הנאשמת לכל הפחות בסמיכות לפני הפגיעה, אין בידי לקבוע בבטחון מספיק,

כעתירת התביעה, שהתקיימה שיחה גם ממש בעת התאינה והפגיעה, מה עוד שגם אם התקיימה שיחה כאמור אינני יודע לקבוע אם הדבר היווה הסחת דעת לנאשמת כנהגת. (הנאשמת ציינה תחילה אגב כי לכשוחחה בטלפון עשתה זאת באמצעות אוזניות, אך הבהירה לבסוף כי היתה זו אוזניה אחת).

ולהלן התייחסותי גם להיבטים נוספים:

בוחן התנועה המשטרתי גבה כנדרש את הודעות הנאשמת והנאשמת אף עברה עמו מילה מילה על אשר מסרה לו. (ראה לענין זה את המצוי בעמ' 16 שורות 27 - 32 לפרוטוקול מיום 14/6/15).

בוחן התנועה המשטרתי הסביר, וזאת לא נסתר, את ההבדל בנראות הסינוור בין הצילום בוידאו לבין המציאות. (ראה לענין זה את המצוי בעמ' 28 סיפא ו - 29 רישא לפרוטוקול).

אודות מהירות נסיעת הנאשמת - אף אליבא דגירסת ההגנה - ראה נא את המצוי בעמ' 50 שורות 11 - 15 לפרוטוקול מיום 14/6/15.

ואדגיש - לא נעלם מעיני כי 50 קמ"ש הוא ערך אשר נמוך ממהירות הנסיעה המירבית המותרת במקום (70 קמ"ש) אלא שכאמור זו איננה חזות הכל, וכאן הרי באה כאמור תקנה 51 לתקנות התעבורה ומורה שהמהירות גם נדרשת לקחת בחשבון את תנאי הדרך.

נסיעה במהירות 50 קמ"ש גם איננה פוטרת מלשים לב לנעשה בצומת אשר אליו מתקרבים ולשים לב לאור ברמזור אשר אליו מתקרבים.

אודות שדה הראיה לרמזור שעמד לרשות הנאשמת (88 מטרים) ראה נא את דו"ח הבוחן וראה גם עמ' 52 לפרוטוקול.

אודות המהירות בה נקט הולך הרגל מר יצחק אורן בפריצה רגלית לכביש ובעצירת כלי רכב שהגיעו מכיוון הר החוצבים ראה נא עמ' 83 שורות 21 - 23 לפרוטוקול ועמ' 84 שורות 1 - 2 לפרוטוקול מיום 14/6/15 וכן עמ' 94 שורות 12 - 14 לפרוטוקול האמור.

אודות מה שראה עד הראיה מר מולא לענין מיקום הולכת הרגל והתנהגות הולכת הרגל והנהגת ראה נא את עדותו בעמ' 109 ו - 112 לפרוטוקול.

אודות האוביקטיביות שלא נסתרה של העד מר מולא ראה, בין היתר, את המצוי בעמ' 122 רישא לפרוטוקול מיום 14/6/15 וכן ראה נא את דבריו של מר מולא בעמ' 134 שורות 21-22 לפרוטוקול.

אודות המתנתה של הולכת הרגל טרם חצייתה ראה נא את עדותו של מר מולא בין היתר בעמ' 126 שורות 14 - 22 לפרוטוקול שם הוא מתאר כי הולכת הרגל לא רק חיכתה עד שהוא יעצור אלא גם הוסיפה לחכות עוד. וראה נא בהקשר זה גם את עדותו של מר מולא בעמ' 127 סיפא לפרוטוקול.

אודות סינוור השמש המתמשך שהיה במקום - גם לדידו של העד מר מולא - ראה נא את עדותו בעמ' 130 שורות 6 - 11 לפרוטוקול.

אודות היכרותה זה מכבר של הנאשמת את המקום, את אופיו ואת עניין סינוור השמש בכיוון זה בבקרים, ראה נא את עדותה של הנאשמת בעמ' 11 סיפא לפרוטוקול מיום 8/10/15 וכן את עדותה בעמ' 28 שורות 14 - 32 לפרוטוקול מיום 8/10/15.

אודות כך שהנאשמת לא ראתה כלל את המשאית של מר מולא שנעצרה לפני מעבר החציה ראה נא את המצוי בעדותה בעמ' 31 שורות 30 - 31 לפרוטוקול וראה נא גם את הסברה של הנאשמת לכך בעמ' 32 סיפא לפרוטוקול שם היא מסבירה שהיא, לדבריה, לא מרוכזת בצד שמאל שלה בכלל - אלא רק בנתיב הימני שלה.

אודות כך שהנאשמת לא ראתה את הולכת הרגל בשום שלב, אלא לראשונה רק אחרי התאונה כשהולכת הרגל כבר שרועה פצועה, ראה נא את עדותה של הנאשמת בעמ' 41 שורות 17 - 22 לפרוטוקול.

אודות כך שהנאשמת עצמה מכירה בכך שהשמש לא הפתיעה אותה ביום האירוע בכביש זה ראה נא את עדות הנאשמת בעמ' 55 סיפא ו 56 רישא לפרוטוקול מיום 8/10/15.

אודות חובת האטה של נהג עת יש לו שמש מסנוורת ראה נא את עדות מומחה ההגנה עצמו בעמ' 94 ובעמ' 95 לפרוטוקול מיום 8/10/15.

אודות הכרתו של מומחה ההגנה עצמו בכך שהנאשמת לא שמה לב כלל למה שקורה במדרכה, ראה נא את עדותו של מומחה הגנה בעמ' 117 לפרוטוקול.

אודות הכרתו של מומחה ההגנה בכך שהנאשמת אולי "הניחה" שיש עדין אור ירוק וכי אכן יכול להיות שהיא היתה צריכה להסתכל שוב לראות אם יש עדין אור ירוק גם עת היא מצמצמת את המרחק של 80 מטר לרמזור, ראה נא את עדותו של מומחה ההגנה בעמ' 136 - 137 לפרוטוקול מיום 8/10/15.

אודות הכרתו של מומחה ההגנה על כי לו היתה הנאשמת מאיטה ממהירותה היה בידה לעצור ולא להיכנס לצומת, ראה נא את עדותו של מומחה ההגנה בעמ' 139 לפרוטוקול מיום 8/10/15.

אודות הכרתו של מומחה ההגנה בכך שרכב עומד בנתיב באותו כיוון נסיעה לפני מעבר החציה צריך להדליק נורה אדומה אצל הנהג או נהגת המתקרבים עם מכוניתם לצומת, ראה נא את עדותו של מומחה ההגנה בעמ' 154 לפרוטוקול מיום 8/10/15.

סיכום:

לאור כל המפורט ומנותח לעיל - עובדתית ומשפטית - הוכחו עובדות כתב האישום בתיק זה ברמה הנדרשת בפלילים והוכחה אחריותה של הנאשמת.

הנאשמת מורשעת לפיכך בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 24 פברואר 2016, במעמד הצדדים.